

STRIJD KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

39ste JAARGANG No. 5.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

MEI 1938

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

EEN GEOPENDIE DEUR. DE „BEATRIX“-KLINIEK OFFICIËEL GEOPEND.

OPENINGSREDE DOOR MEVROUW P. W. D. TYDEMAN-BUYZE.

HET Leger des Heils is een Leger van voortdurende activiteit op allerlei gebied. Steeds weer openen zich nieuwe deuren en waar onze officieren, volgend de roeping hun van God gegeven, gelooven, dat het Zijn hand was, die ook deze deur opende, traden zij binnen, wetend, dat Hij ook zorgen zal voor wat noodig is om die deur geopend te houden.

Zoo is dan in Bandoeng deze nieuwe deur geopend, of liever gezegd een reeds geopende deur ruimer gemaakt, op Donderdagmorgen 31 Maart, des morgens om 10 uur.

HET BEGIN.

Ongeveer een jaar geleden werd in Huize „Evangeline” aan den Boengsoeweg te Bandoeng begonnen met Polikliniek-werk. De arbeid daar verricht, breidde zich echter zoo snel uit, dat reeds spoedig de beschikbare ruimte veel te klein bleek en uitgezien moest worden naar een gebouw, waar niet alleen Polikliniek-werk gedaan kon worden, doch waar ook ruimte zou

Bandoeng, waaronder wij onder meer opmerkten, mevrouw Boerstra, mevr. Berenschot en mevrouw Boomstra, gaven blijk van haar sympathie en belangstelling. Verder waren er vertegenwoordigers van het Roode Kruis, o.a. de voorzitter, de heer Hessels, alsook van verschillende verenigingen en instellingen. De Regent liet zich vertegenwoordigen door den pati.

Een bijzonder hartelijk woord werd gericht tot de vrouwelijke doktoren, de dames Sluimers-Eygedi, Best-Veerkamp en Van Einthoven, die geheel belangeloos en met liefde haar gaven en krachten geven voor deze Kliniek, waarvoor het Leger des Heils haar zeer erkentelijk is.

Met nog een aardige illustratie over „de parapluie van den Stichter” werd deze toespraak beëindigd, waarna het woord werd gegeven aan mevrouw Tydeman. In een sympathieke rede, zette deze spreekster allereerst uiteen, wat wij reeds in eigen woorden weergaven, n.l. den aanvang en het doel van deze nieuwe inrichting in Bandoeng. Het vervolg van haar toespraak nemen wij gaarne over uit het A.I.D.

Mevrouw Tydeman spreekt.

„En zoo vond men dan dit huis, waar wij heden zijn samen gekomen om het te openen : Huize Beatrix.

Voor ik daartoe over ga, zou ik eerst hulde willen brengen aan mevrouw De Groot, die het initiatief nam tot de oprichting. Het Leger des Heils doet zeer veel goed werk. Wij in Bandoeng kunnen dit van nabij steeds medemaken. En het bewonderenswaardige van deze

wijdvertakte organisatie is, dat ze overal oog voor heeft. Zien ook wij dat niet juist in Bandoeng ?

Hulp wordt geboden aan menschen : van beiderlei kunne, van elken godsdienst en geloof, van elk ras. Aan ouden en jongen, aan zieken en gezonden. Voor elke categorie in de maatschappij die hulp behoeft, staat het Leger des Heils klaar.

Ik wensch het Heilsleger geluk, dat het figuren onder zijn officieren en manschappen telt, die een open oog blijken te hebben voor de nooden van het volk, dat hier woont.

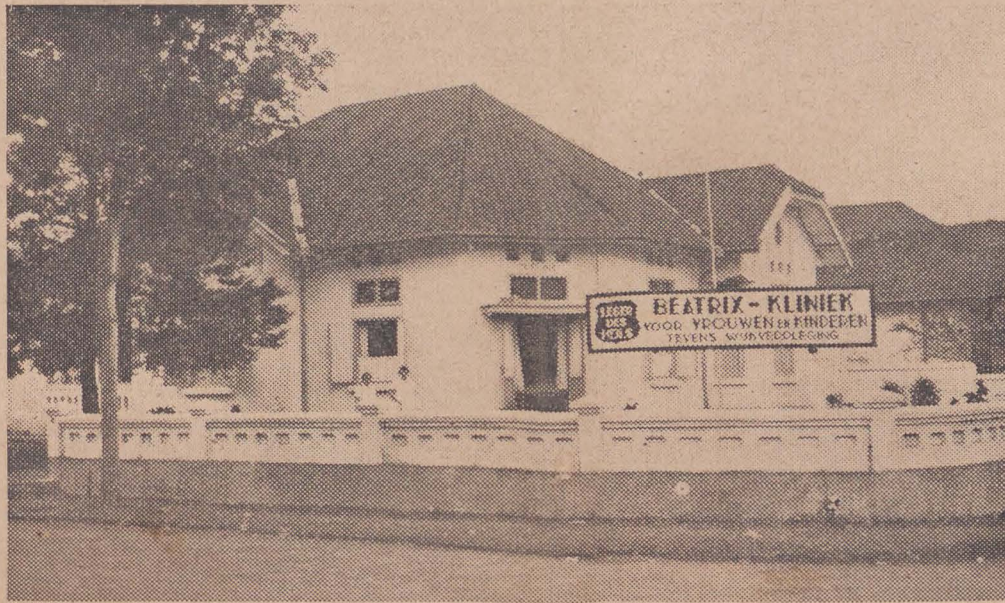
Het is weer een geheel nieuw stuk werk, wat Gij hier gaat beginnen.

Ik wensch U van harte veel succes toe ! Dat dit tehuis zal mogen blijken te voldoen in een groote behoefte ! En verder wensch ik de zieken, die hier straks zullen worden opgenomen toe, dat ze — onder de goede deskundige behandeling van de zoo bereidwillige particuliere artsen, met name dokter Sluimers, dokter Van Einthoven en dokter Best, die zich *con amore* beschikbaar stelden voor dit mooie doel, en door de liefderijke verpleging, die hen te wachten staat van kapiteine Soeting en hare helpsters — gezond van lichaam en geest weer in de maatschappij mogen terugkeeren.”

ROODE KRUISWERK.

Dr. Wernink, vice-voorzitter der plaatselijke Roode-Kruis-afdeeling, bracht daarop de gelukwensen zijner vereeniging over. Hij sprak zijn bijzondere vreugde uit over het feit, dat — waar zulk een gelegenheid tot nut toe in Bandoeng niet aanwezig was — nu in de „Beatrix”-kliniek een geopende deur zal zijn voor de dames, die in opleiding zijn voor „Roode Kruis” dienst. Zijn persoonlijke gelukwensen voegde Dr. Wernink aan deze officieele woorden van dank toe en sympathie voor den arbeid in dit huis verricht, was daaruit duidelijk voelbaar.

(vervolg pag. 6 kol. 3.)

Mevrouw Tydeman spreekt de openingsrede uit.

zijn voor minvermogende Europeesche dames, om in Christelijke omgeving tijdens ziekte te worden verzorgd, want hiertoe was reeds dikwijls aanvraag gedaan. In het gebouw aan de Goentoerlaan meenen wij nu een plaats gevonden te hebben, die in deze behoefte voorziet.

Kapiteine Soeting, gediplomeerd verpleegster, is de directrice van deze inrichting ; zij wordt bijgestaan door zuster Haacke, gediplomeerd vroedvrouw en enkele mantri-verpleegsters.

Op den morgen van de opening was alles keurig in orde. Vele Legervrienden en belangstellenden hadden bloemen gezonden en deze gaven de galerij een feestelijk aanzien. Gelukkig waren er geen ernstige patiënten en toen mevrouw Tydeman, echtgenoot van den resident van Priangan, om tien uur arriveerde, was een mooie schare hoge gasten reeds aanwezig. Een achttal doktoren, enkele vertegenwoordigsters van het Zendings-hospitaal, vele vooraanstaande dames uit

Mevrouw Kommandant De Groot, die deze openingsplechtigheid zou leiden, was door het plotseling heengaan van Majoor Poutiainen, onverwachts naar Semarang vertrokken, doch haar plaats werd op waardige wijze ingenomen door mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel. Begonnen werd met het zingen van een lied : „Kom, o Bron van ied'ren zegen”. Het klonk mooi en opgewekt en bracht een zekere stemming, die geheel paste bij deze gelegenheid. Daarop nam mevrouw Ridsdel het woord en heette allereerst mevrouw Tydeman als eere-gast welkom, hierna ook alle andere aanwezigen.

In een pittige toespraak schetste mevrouw ons Leger als „het Leger van de Helpende Hand”, immer bereid hulp te bieden, waar die noodig bleek. Voorts zette zij het doel der „Beatrix”-kliniek nader uiteen, er daarbij op wijzend, dat behalve ziekenhuis-verpleging ook een Polikliniek en Wijkverpleging aan deze inrichting verbonden was.

Een kijkje in de operatie-kamer.

LEVENSKRACHT EN DUURZAAMHEID

De wondere geschiedenis van een Boek, dat verboden en verborgen werd, begraven en verbrand, en dat nog altijd tot de meest verkochte boeken behoort.

EEN paar maanden geleden besloot een groot Bijbelliefhebber, een gift te schenken voor een bijzondere uitgave van den Bijbel, welke uitgave bestemd was voor arbeiders op Christelijk gebied. Niet minder dan negen duizend exemplaren zouden uitsluitend aan deze groep worden geschenken. Maar wat gebeurde er? Binnen een week waren er veel meer dan negen duizend aanvragen binnengekomen en de uitgevers moesten zeggen, dat er geen bijbels van deze uitgave meer voorradig waren.

Een maand later maakte een groote uitgeverfirma in Londen bekend, dat zij een bijbel zou uitgeven, waarvan de titel luidde: „De Bijbel, om als literatuur gelezen te worden.” Het was de bijbel in een nieuw kleed. 't Is waar, dat er enkele gedeelten weggelaten waren, maar in plaats van hoofdstukken en verzen, dubbele kolommen, cijfers en zinnen tusschen loogjes, was er een gewone verdeling in hoofdstukken gemaakt; sommige gedeelten waren in versvorm gedrukt; dat waren de dichtelijke boeken; het papier en de bard en de geheele uiterlijke vorm waren in overeenstemming met een prachttuitgave van een gewoon boek. Zeer zeker aantrekkelijk voor bijbelliefhebbers, maar de prijs — ongeveer 6 gulden — zou wel remmend op den verkoop werken. Op den eersten dag na het verschijnen, waren de voorraden in de winkels reeds uitverkocht. Per telefoon, per telegram kwamen de aanvragen binnen en voor de dag om was, bleek, dat er vijf en twintig duizend exemplaren verkocht waren en dat

er oogenblikkelijk met een nieuwe oplaag begonnen moest worden.

Beide genoemde uitgaven waren in het Engelsch. Verleden jaar hebben de verschillende Bijbelgenootschappen in honderden talen bijbels of gedeelten van den bijbel in handen van vele volkeren dezer wereld gesteld en het werk gaat steeds voort. Gods Woord leeft en duurt voort; het heeft levenskracht en duurzaamheid. Wat zullen we dan met den bijbel doen? Luister naar wat de Stichter van het Leger des Heils zeide:

„Christen-geleerden hebben hem vertaald en weer opnieuw vertaald en weer vertaald. Zij hebben hun verklarende bemerkingen er bij gegeven; zij hebben hem gedrukt en uitgegeven in velerlei vorm en hij spoedt zich voort, om de wereld te omvaden in elke taal, die er gesproken wordt. Zij hebben bijna over elk woord, dat hij bevat, gesproken en het uitgelegd. Het komt mij voor, dat er voor ons maar één ding te doen overgebleven is, n.l. er een letterlijke, getrouwe, leesbare vertaling van te geven in de praktijk van het leven.

Laten wij naar den bijbel leven; de werkelijkheid van den bijbel beleven — leven het leven van een waar Christen.”

* * *

Geen enkel boek heeft zooveel pogingen, om het te vernietigen, moeten doorstaan als de bijbel. Hij is verboden en verborgen geweest, begraven en verbrand, maar als een feniks *) is hij steeds weer opgestaan en hij is zijn overwinningstocht opnieuw

begonnen. Hij moge geminacht en veronachtzaamd worden, maar hij geeft het niet op en na verloop van tijd beginnen de menschen naar hem te verlangen en vinden zij in zijn bladen voldoening voor hun ziel. Evenals de machtige Niagara des nachts onopgemerkt voortstroomt en dezelfde schoonheid en kracht doet zien, als wanneer er op den dag de bewonderende blikken der toeschouwers op rusten, zoo zet ook het Woord van God zijn loop voort in de schaduw en in den zonneschijn en tot verbazing van de twijfelaars bereikt het zijn doel en komt het, waar het wezen moet.

Wat een wonderbaar boek is de bijbel! Er bestaat geen boek, dat er mee op één lijn gesteld kan worden. Gelijkheid en toch zooveel verscheidenheid; het eene deel in tegenspraak met het andere en toch heeft men bij zorgvuldig onderzoek irgezien, dat het slechts een schijnbare tegenspraak is; dat zoo'n tegensprekend gedeelte een aanvulling en soms juist een bevestiging is. Dit Boek zal u vertellen, dat de adem des Heeren in zijn uitwerking vernietigend is, maar het zal u tegelijk zeggen, dat deze onsterfelijk is, omdat de stof, waaruit de adem bestaat, door God is ingeblazen. Inderdaad gebruiken zoowel de Profeet als de Apostel de beide uitwerkingen van den adem Gods, om de duurzaamheid van dat Woord aan te duiden — het Woord, dat leeft en blijft.

„Het Woord van God is als kwik”, zegt een der schrijvers en het woord kwik beteekent leven. Het is deze levenseigenschap van het Woord, waardoor het zoo krachtig is. Oefen kritiek uit over den bijbel en ge zult weldra ondervinden, dat hij kritiek over u uitoeft. Hij ontdekt de gedachten en bedoelingen uws harten.

Doch de bijbel zal u niet alleen veroordeelen; hij zal u ook troosten. Hij zal uw smart lenigen; hij zal u den weg wijzen, als ge geen weg meer weet; hij zal u toonen, hoe uw ziel behouden kan worden.

*) Feniks, ook wel Phoenix, is een mytische vogel, die zich naar de meening der ouden, om de vijf eeuwen verbrandde op een nest van geurige kruiden en dan verjongd uit zijn asch verrees.

DE HOOGSTE WAARDE.

Ineens kan een mensch tot het besef komen, dat het tijd voor hem wordt hooger waarden te zoeken. Feitelijk is het daarvoor altijd de tijd. Moeten wij niet steeds trachten naar het hoogere, het allerhoogste?

Maar zoolang wij gezond en wel door dit leven gaan en wij stevig houvast hebben aan de bonte dingen van deze wereld, die op zichzelf ook waarde kunnen hebben, zoolang kan dit tijdelijke ons zóó bekoren, dat wij zelfs vergeten te vragen of er nog iets hoogers bestaat.

Inderdaad: er bestaat iets hoogers dan dit tijdelijke. Immers het hoogste is, wat het meest aan onze diepste behoeften voldoet. En daar wij geschapen zijn naar Gods beeld, daar wij aangelegd zijn op God, liggen voor ons de hoogste waarden in het leven in Gods gemeenschap. De aansporing: „zoek hooger waarden” kan dan ook in den grond der zaak niet anders beteekenen dan: „zoek den Heere.” Zoek het heil, dat Hij schenkt; zoek Zijn genade; zoek Zijn licht.

Ik zei, dat het daarvoor altijd tijd is.

Maar daarmee kunnen wij twee kanten uit.

Wij kunnen zeggen: „altijd” — o dan is er nog gelegenheid geneg. Maar dan wordt het altijd gelijk nooit.

Wij kunnen ook zeggen: „altijd” — dat is dus nu. En deze wending is overeenkomstig de bijbelwoorden: „Zoek den Heere, terwijl Hij te vinden is.” „Heden, indien gij Zijn stem hoort, verhard u niet.”

T.

ARABISCHE SPREUKEN.

„Gelcof nooit alles wat gij hoort; want hij, die alles gelooft wat hij hoort, geloof dikwijls meer dan hij hoort.”

Besteed nooit alles wat gij bezit; want hij, die alles besteedt wat hij bezit, besteedt dikwijls meer dan hij bezit.

We hebben tijd genoeg voor den grootsten plicht, maar niet voor de kleinste zonde.

Niemand weet, hoeveel hij dragen kan, vóór de last hem op de schouders wordt gelegd.

Bemoediging.

'k Fietste naar huis. Ik was bij een zieke geweest. De velden lagen wijd en stil. De boschrand liet zachtjes aan al wat schemering los over het fietspad. Wonderlijk toch, daar zongen zoo'n paar psalmregels door mijn ziel en al een paar maal had ik ze, zoo al fietsende, lij mij zelf opgezegd:

„Gods verborgen omgang vinden
Zielen waar Zijn vree in woont.”

Ik raakte aan het peinzen over deze regels.

Gods verborgen omgang. Dat is dus spreken met Hem. Luisteren naar Hem. Dat wil ook zeggen: staan in Zijn nabijheid, dicht bij Hem. Dat is: van Hem ontvangen, zóóveel ontvangen, dat we rijk worden, rijk in Hem. Want wij menschen kunnen geen

tegenwoordigheid. Dan is er dat eenvoudig spreken tot Hem. Het Hem alles vertellen. Al wat ons drukt en bezwaart. Al wat wij voelen aan kwaad in ons, Hem belijden. Hem heel ootmoedig vragen om kracht, om hulp. Hem zeggen: „'t is zoo moeilijk Heer, maar och help Gij mij toch! Hem zeggen: o God, ik zou wel willen blijven nog, hier op aarde, in den kring, dien ik zoo lief heb, maar als het niet wezen mag, Heer Jezus, help Gij mij door.”

En dat alles, zonder dat iemand het ziet en hoort. Maar toch — dat stempelt een mensch.

Welk een rijken zegen draagt het huis, waar zulke zielen in wonen. Hoe begenadigd is de mensch, die van dien verborgen omgang

omgang met Hem hebben, zonder dat Hij geeft uit Zijn orgemeten overvloed.

Verborgen omgang. Dat is een omgang, die niet luide wordt verkondigd. Dat is een stil heengaan naar den Heer, zonder dat wij het bureu en kennissen hebben verteld. Dat is het ontroerende samenzijn met Hem, dat mogelijk is daar in uw woonvertrek, daar buiten in het veld. Dan is daar dat stille zijn, dat openstaan en merken Gods

weet. Hoe getroost moet de geslagen, gedrukte, lijdende mensch telkens weer zijn, als die omgang gesmaakt wordt. En dat niet alleen op zoo'n oogenblik van luisteren naar Hem, van mogen spreken tot Hem, maar het werkt heerlijkheid vooruit en het werkt heerlijkheid na. Zalig de mensch met dien verborgen omgang. Het heilgeheim zal aan hem geopenbaard worden.” Pniël.

Ds. Kamsteeg.

MEVROUW TJARDA van STARKENBORGH STACHOUWER

brengt een bezoek aan ons Europeesche
Kinderhuis te MEDAN.

Bij gelegenheid van het bezoek van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, aan de Oostkust van Sumatra, nam mevrouw Van Starkenborgh, vergezeld van de oudste freule met begeleiders, ons nieuwe kinderhuis voor Europeesche kinderen aan de Van Linschotenlaan, in oogenschouw, waarover wij gaarne een der Dagbladen aan het woord laten.

„Te ongeveer half een arriveerde mevrouw Van Starkenborgh in gezelschap van mevrouw Bouwes Bavinck, echtgenoot van den Resident, bij het kinderhuis. In de tweede auto bevond zich de oudste freule die werd begeleid door den assistent-resident van Deli en Serdang, den heer F. J. Bruggeman. Voorts waren de Hooge Bezoekers vergezeld van kapitein Th. E. J. de Bie, fd. intendant van het Huis van Z. E. den Gouverneur-Generaal.

In het Kinderhuis was de controleur van Beneden Deli, de heer B. A. Bruins aanwezig, die de bezoekers voorstelde aan majoor Berge, de directrice. Deze stelde daarop de Hooge Gasten voor aan de overige zusters. Twee meisjes boden mevrouw van Starkenborgh en de freule bloemen aan.

Vervolgens maakte men een rondgang door het gebouw waarbij alle vertrekken werden bezichtigd, terwijl het gezelschap zich ten slotte verenigde in de groote, fraai versierde gymnastiekzaal, waar ververschingen werden aangeboden. De kinderen voerden hier een rythmisch spel met zang uit, hetwelk was ingestudeerd onder leiding van den heer H. Tamare en mevrouw G. Boer-Kingma. Mevrouw Boer-Kingma begeleidde den zang op de piano.

Deze uitvoering viel zeer in den smaak van de bezoekers. Mevrouw van Starkenborgh liet den heer Tamare en mevrouw

Aan de hooge gasten waren bloemen overhandigd.

Boer-Kingma aan zich voorstellen en complimenteerde hen met hetgeen zij tot stand hadden gebracht.

De rondgang werd hierop voortgezet, waarop men zich weder naar de groote hall begaf. Alvorens te vertrekken zette mevrouw Van Starkenborgh haar handteekening in een daartoe gereedliggend boek, welk voorbeeld door jonkvrouw Van Starkenborgh en door mevrouw Bouwes Bavinck werd gevolgd.

Terwijl de auto's afreden, om de bezoekers weder naar het Residentshuis te brengen, verzamelden alle kinderen zich bij den ingang van het gebouw en wuifden het gezelschap ten afscheid met vlaggetjes toe.

Mevrouw van Starkenborgh zoowel als de freule, uitten bewondering over de inrichting van het Kinderhuis.”

Nevenstaande foto geeft ons een kijke op den rondgang door het Kinderhuis van het Hooge Gezelschap, begeleid door de directrice en officieren van het tehuis.

BEVORDERD TOT HEERLIJKHEID MAJOOR TOIVO POUTIAINEN.

Op 29 Maart 1938.

DE GEDENKDIENST.

der geschilderd. Het was een plechtige dienst.

Van hier ging het naar de laatste rustplaats, die Majoor Poutiainen hier op aarde zou hebben. Mevrouw Kommandant De Groot en de Chef-Secretaris waren onmiddellijk na ontvangst van het bericht over het heengaan van onzen makker, uit Bandoeng vertrokken, aangezien de Kommandant in den Oosthoek was en niet kon komen. Lt. Kolonel Ridsdel nam toen de leiding over en mevrouw De Groot schaarde zich als zuster naast mevrouw Poutiainen, die haar geliefden man op zijn laatsten tocht volgde.

Een Koningskind werd uitgedragen en velen hadden zich langs den weg geschaard om den stoet te zien voorbijtrekken en een groet te brengen. De Legervlag, waaraan onze tot Heerlijkheid bevorderde kameraad vele malen trouw beloofd had en waaronder vele beloften aan God waren afgelegd, werd vooruit gedragen. Makkers en vele vrienden volgden, en achteraan strompelden in diepe stilte de menschen van Boegangan.

Rondom de groeve werd een indrukwekkende dienst geleid. Langzaam daalde de zon en zond haar laatste stralen uit over den doodenakker, doch de schoone liederen van den hemel, het gebed van Adjutant Jansen, het Javaansche lied van de meisjes van het Ooglijders-Hospitaal, het diep-ernstig woord van Majoor Hermes en Majoor Rosenlund, het bijbelwoord van den Chef-Secretaris richtten alle de aandacht op het Licht, het volle Licht, waarin Majoor Poutiainen zich nu mag verheugen. Er werd een telegram met laatsten groet van den Kommandant voorgelezen. Op bijzondere wijze werd mevrouw Poutiainen gesterkt in deze moeilijke ure van haar leven.

„God maakt geen vergissingen, hoe raadselachtig het ook schijnt onzen broeder te

Deze dienst werd gehouden onder leiding van mevrouw De Groot in de zaal van Boegangan. De kortstondigheid van het leven werd herdacht, toen mevrouw memo-reerde, hoe een maand geleden de Majoor in dezelfde zaal welkom thuis werd geheeten uit Celebes en nu reeds het „welkom Thuis” Daarboven had mogen vernemen.

Mevrouw Poutiainen ontroerde allen door haar rustig overgegeven getuigenis. Naast het groote verlies was daar de zekerheid van Gods tegenwoordigheid, van Zijn trouw en hulp. Zij wil niet vragen naar het waarom, doch gewillig het kruis dragen, door God haar opgelegd. Zóó kan men in zulke om-digheden alleen spreken, als de ervaring achter het woord staat.

Majoor Robinson, die zulk een trouwe vriendin was geweest in deze moeilijke dagen, sprak met groote waardeering over de plichtsgetrouwheid van haar Chef. Zijn voorbeeld was tot grooten zegen geweest.

Mevrouw Rosenlund zong toen in het Finsch het lievelingslied van wijlen Majoor Poutiainen, hetzelfde lied, wat eenmaal gezongen werd, toen God hem daar in die zaal in Helsingfors riep tot zendeling! Het sprak van strijd op aarde, doch de uiteinde-lijke overwinning door het kruis van Christus en den lofzang van al de zaligen in den hemel. Mevrouw Poutiainen zong het koor mee, onder ademlooze stilte werd geluisterd. Woorden drukken niet uit, wat in die ure in het hart omging. Mevrouw De Groot sprak daarna uit Gods woord, troost en licht kwam tot de ziel. Moge God mevrouw Poutiainen bijzonder sterken en schragen en troosten door Zijn Geest.

ONGEVEER 18 jaar geleden werd in Helsingfors in Finland een groote bijzondere samenkomst gehouden ter gelegenheid van het bezoek van den toenmaligen Generaal Bramwell Booth. Er werd gesproken over den nood der wereld, over de dringende behoefte aan arbeiders vooral ook op het zendingsveld, waar de duisternis zoo groot was, er werd een beroep gedaan op de jonge menschen, vooral om zich beschikbaar te stellen voor den dienst des Heeren. Diepe ernst lag er over de schare. Daar komt van een der galerijen een jonge man; hij baant zich een weg naar voren en knielt in diepe ontroering neer om zichzelf gansch en al aan God en Zijn dienst te wijden. Zeventien anderen volgen.

Deze jonge man was Toivo Poutiainen. In 1922 kwam hij als Kadet in de Kweek-school, waarop een periode als Kadet-Sergeant volgde. Enkele maanden was hij aangesteld in Tornio in het Noorden van Finland, waar men zich hem nu nog heel goed herinnert. In 1923 vertrok hij naar Java.

Van af het oogenblik, dat hij het offer bracht en zijn leven legde op het altaar, was er geen teruggaan. Met volle toewijding van alle krachten arbeidde hij in de aanstellingen hem door zijn leiders gegeven. Hij had een echt zendingshart. Zoo spoedig mogelijk leerde hij het Hollandsch en het Maleisch en toen later zijn jonge verloofde ook uit Finland overkwam en zij in den echt verbonden waren, gingen ze tezamen als twee dappere strijders naar de Toradja-landen in Midden-Celebes en gaven zich daar met hart en ziel aan het volk. Groot leed, vele moeilijkheden moesten zij daar samen door-maken, toen hun eenigst kind hun ontviel, doch trouw en moedig arbeidden ze voort. Later kwam de overplaatsing naar Boegangan, waar de Majoor de bedelaars, de uitgestootenen onzer maatschappij een vriend en broeder werd.

Dezelfde geest van overgave bezielde hen beiden en toen Kommandant De Groot, gedwongen door een tekort aan officieren, hun vroeg een offer te brengen en voor enkele maanden gescheiden te worden en afzonderlijk een aanstelling te vervullen, kwam van beiden het eenvoudige antwoord: „Het is goed, u kunt op ons rekenen.” De Majoor ging naar Kalawara en nam daar de verantwoordelijkheid van de Landbouwkolonie op zich, mevrouw Poutiainen nam het tijdelijk beheer der Bedelaars-kolonie op zich. Welk een vreugde was de thuiskomst enkele weken geleden! Met muziek en zang heetten de bewoners van „Boegangan” hem welkom thuis. Dit was hem een grotere eer dan wanneer hooge autoriteiten hem begroet

hadden! Zes dagen later werd hij weggebracht naar het ziekenhuis. Sloopende typhuskoorts grepen hem aan.

De krachten werden minder en de Majoor voelde de eeuwigheid nader komen. Rustig maakte hij alle schikkingen, slechts het afscheid van zijn lieve vrouw viel hem zwaar. Een laatst helder getuigenis mag zij echter als liefelijke herinnering meenemen op haar verdere levensreis: „Er is geen vrees, ik ben volkomen bereid om te gaan naar het land van de reinen van harte.” Te heilig, te innig is wat verder gesproken werd, doch dit glasheldere woord geven wij door, opdat de velen, die het zullen lezen zich zullen klaar maken om ook hun huis te bereiden, want van den dag noch de ure, dat Gods roepstem zal klinken tot ieder menschenkind afzonderlijk, weet niemand.

DE LAATSTE TOCHT.

„Een witte kist,” was het persoonlijk ver-langen van den Majoor geweest en daar in de zaal van Boegangan, temidden van al wat ongelukkig, verminkt en arm was, stond de witte kist opgebaard. Met diepe ontroering gingen de eigen makkers, daarna ook de honderden stumperds om voor de laatste maal een groet te brengen.

Majoor Rosenlund, landgenoot en beste vriend van Majoor Poutiainen, leidde den Uitvaartdienst op waardige wijze. Beelden uit het leven van den Majoor werden naar voren gebracht, zijn liefde voor den Heer en voor de armsten der armen werd bijzon-

De dienst op den doodenakker.

moeten missen, maar wij buigen voor Gods wil” dat waren de woorden, waarmee de Kommandant mevrouw Poutiainen troostte. De heele dienst was een heenwijzen naar den hemel, het land des Lichts.

IK WEET.

*Ik weet, wat gij niet weten kunt,
Aan wie de smart niet werd gegund.
Ik weet, wat God, de Heer, kan zijn,
Voor hen, die in het donker zijn.*

*Ik weet, wat niet te weten kwam,
Hij, wien God nooit iets kostbaars nam.
Ik ken den troost, dien Christus geeft,
Aan hem, die in de schaduw leeft.*

*Ik weet, wat ongeweten is,
Van hem, die schuwt de droefenis.
Ik ken een vreugd, in pijn en nood,
Ik ken het leven uit den dood.*

*Ik weet, wat ieder heeft geleerd,
Die in de smart tot God zich keert.
Die houdt, wat Hij ons heeft beloofd,
En zegent, die in Hem geloofd.*

DANK U!

Mevrouw Majoor Poutiainen heeft ons verzocht haar oprechten, diepgevoelden dank te willen betuigen aan allen, die haar geschreven hebben in verband met het heengaan van den Majoor.

Het is haar onmogelijk alle brieven te beantwoorden, doch zij is zeer dankbaar voor het medeleven en de gebeden van haar makkers! Red.

HET LIED VAN DEN HEMEL.

Ik heb een lied van de aarde gehoord: het sprak van grondwerk en van dijken, van staal en van machines, van sjouwen en bouwen. In dat lied van de aarde was iets, dat mij machtig aangreep en ont-roerde. Het lied van de aarde is ons verwant!

Maar het is Hemelvaartsdag!

Op dezen dag hooren wij een lied van den hemel. Wij hooren van Hem, die heengaat naar het Vaderhuis met vele woningen om ons plaats te bereiden; wij hooren van Hem, Die zegt: Ik ga heen en kom tot u; van Hem, Die zegenend ten hemel vaart, de aarde als het ware onder Zijn zegen achter latend.

Is er in dat lied van den hemel iets, dat ons aangrijpt en ontroert? Is het lied van den hemel ons verwant?

Misschien vindt de aarde eerder weerklink in ons hart dan de hemel. Dat zou niet vreemd zijn, want aan de aarde zijn wij allen met vele banden gebonden. Zoo is het met den hemel niet. We zijn door de zonde van den hemel losgeraakt. Er moet weer opnieuw een band worden gelegd. We moeten ons opzettelijk stellen onder de zegenende handen van Jezus. Dan vindt het lied van den hemel weerklink in onze ziel. En het lied van de aarde hoeft niet te verstommen; we zingen het alleen op een zuiverder wijs, zóó dat ook daarin God ver-heerlijkt kan worden.

Kommandant en Mevrouw Vlas in Nederlandsch-Indië verwelkomd.

TE PRIOK.

De tropische zon scheen reeds in alle glorie, toen op **Donderdag 7 April** des morgens tegen achten Kommandant en mevr. De Groot met een groepje officieren aan de Lloyd-kade stonden te wachten op de „Marnix,” die langzaam naderbij kwam. De aankomst uit het Vaderland van nieuwe en oude kennissen is altijd een blij gebeuren en zoodra de passagiers dan ook te herkennen zijn, is het een gewuif en geroep van belang. Daar stonden ook

onze gasten, Kommandant en mevrouw Vlas en vanuit de verte werd de eerste groot gewisseld.

Het welkom aan boord was hartelijk, vooral ook daar mevrouw Vlas vele van haar oude assistenten uit het Vrouwen Maatschappelijk Werk onder de Indische officieren telt. De pers nam den Commissioner dadelijk in beslag, doch de tijd was beperkt en spoedig ging het van boord. Op de kade stond een groep meisjes van het Meisjeshuis en zong den Kommandants

hartelijk en mooi een welkomstlied toe, terwijl mevrouw Vlas de eerste bloemen op Java in ontvangst had te nemen. Even een kopje koffie in het Tehuis voor Socialen Arbeid en toen met de tweede Vlugges Vier naar Bandoeng.

TE BANDOENG.

Nauwelijks reed de trein het station binnen, of daar klonken reeds de tonen van een Legermarsch. De Padvindertroepen stonden keurig opgesteld, de officieren in hun blinkend witte uniformen met kleurige monteerings, de kleuters met stralende oogjes en mooie bloemen, vol verwachting, alles gaf het perron een feestelijken aanblik. Met enkele hartelijke woorden heette Kommandant De Groot namens allen, de Commissioners welkom in Bandoeng. De kleuters zongen hun versje en toen sprak Kommandant Vlas zijn Indische makkers toe. Met krachtige, opgewekte stem vertelde hij, hoe beiden gekomen waren als dienaren Gods met een boodschap van Hem, hoe ze gekomen waren als heilssoldaten, leden van hetzelfde Leger, „dat”, zoo zeide hij, „hoe meer wij het zien, hoe langer hoe meer lief krijgen.” Op geestige wijze inviteerde de Kommandant daarop de Ned. Indische troepen op een tegenbezoek, wat met vroolijk gelach ontvangen werd. Het „ijs” was gebroken en we gevoelden, dat onze gasten „thuis” waren.

De welkomstsamenkomst in de groote zaal van het Olcott-park des avonds was een goed begin van de tournee van de Kommandants Vlas. Een mooie schare was opgekomen in een prettige, vrije stemming. Er werd goed gezongen. Het oude lied van den Stichter bezielt immer weer door den geest, welken het scheidt. Lt. Kolonel Lebbink ging voor in het gebed, mevrouw Ridsdel las een der mooie psalmen en daarop leidde de Chef-Secretaris de schare wederom in het zingen van een lied.

Kommandant de Groot heette onze Hollandsche gasten welkom namens de aanwezigen en verwelkomde in den Commissioner zijn ouden Luitenant. Het was een getuigenis in zichzelf deze beide veteranen op het platform te

zien, de hitte des daags hebben ze verdragen om Christus'naam uit te dragen en nu bijna aan het eind van de loopbaan zijn ze nog bezielde met hetzelfde vuur voor Zijn zaak.

Burgemeester N. Beets heette daarop in enkele hartelijke woorden de Kommandants Vlas welkom in Bandoeng en memoreerde den gezegen arbeid door het Leger des Heils in Ned.-Indië verricht, den Kommandants verder een goed verblijf toewenschend.

De kinderen zongen duidelijk en lief een welkomstlied, twee officieren zongen een mooi duet. Het was een oud lied op nieuwe melodie, dat een zegen bracht tot allen, die ook met de ziel luisterden naar de waarheid, daarin bezongen.

Mevrouw Vlas sprak in eenvoudige en blijmoedige woorden haar dank uit aan God voor het voorrecht in Indië te mogen zijn, doch bovenal sprak zij over den vrede, de weldadigheid en de trouw van God, die het deel kunnen worden van allen, die in Hem gelooven. Met een enkel woord roerde zij ook aan de schoone taak, welke alle heilsofficieren hebben om in Zijn dienst te mogen arbeiden.

De laatste spreker was Kommandant Vlas, die voor velen in de zaal een oude bekende was. Na een „dank U!” tot den burgemeester, Kommandant de Groot en de officieren, bracht hij zijn boodschap als dienaar Gods met een helderen, zekeren klank. Hij belichtte vooral het geestelijk werk van het Leger n.l. Christus te plaatsen midden in het leven van alledag, tusschen alle maatschappelijke problemen, tusschen Oost en West. Hij schilderde den nood, die alom heerscht, doch ook den Christus, met heldere kleuren en het werd Gods kinderen warm in het hart, toen wij noemens onzen grooten Heiland en Meester zagen temidden van deze wereld met al haar problemen en smarten. „Geen Christen en geen Christendom, doch CHRISTUS ZELF heeft de wereld noodig!” was de hoofdgedachte van zijn toespraak. Daarop werd nog even het maatschappelijk werk belicht, het Reclasseeringswerk, de nieuwe plannen voor immigratie in Holland, doch de mooiste herinnering aan dezen avond is toch de hernieuwde openbaring van den levenden Christus.

Met een kort slotwoord en het zingen van „Vat, Heiland, bei mijn handen”, werd deze mooie bijeenkomst gesloten. Mevrouw De Groot eindigde met dankgebed.

Aankomst aan het station te Bandoeng.

Cliché A.I.D.

Open Hemel

Hemelvaartsdag.

De hemel is nu open

Door het verlossingswerk van Jezus Christus is de hemel open, wij open gezet, opdat alle menschen zouden kunnen ingaan.

Lukas, de groote heiden-Evangelist, die in zijn geschriften (zijn Evangelie en de Handelingen) ons op zulk een treffende wijze den Zoon des menschen en het werk van den Heiligen Geest voorstelt, spreekt driemaal over den open hemel als gevolg van den dood en de opstanding des Heeren.

Het merkwaardigste is wel zijn eerste bericht (Luk. 23 : 45). Nadat hij de geschiedenis verhaald heeft van de bekeering van een der medekruiselingen, deelt hij onmiddellijk mee, vóórdat hij er op wijst, dat Jezus den geest gaf, dat het voorhangsel van den tempel middendoor scheurde. Dit voorhangsel sloot het heiligdom af, waar God woonde. Nu het van boven naar beneden (Matthéus 27 : 51) scheurde, werd daarmee duidelijk aangetoond, dat de hemel, waar God woont, geopend was. Historisch is het anders geschied. Toen Jezus stierf, scheurde het voorhangsel in tweeën. Maar Lukas, die de geschiedenissen niet zoals Matthéus in geschiedkundige volgorde, maar met een geestelijk doel verhaalt, deelt eerst later mee, dat Jezus met een groote stem roepende Zijn geest beval in de handen van den Vader.

Het moest namelijk dadelijk worden aangetoond, dat de hemel geopend was voor den bekeerden moordenaar, tot wien Jezus dat wonderheerlijke woord had gezegd: „Voorwaar zeg Ik u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” De voorhang was gescheurd! *De hemel was open!* De begenadigde zondaar kon zóó ingaan — op grond van Christus' offer — in den eeuwig luthof Gods!

De tweede en derde maal spreekt Lukas over het feit, dat Jezus werd opgenomen in den hemel. (Luk. 24 : 51; Hand. 1 : 9 en 11) Dit geschiedde van den Olijfberg af; niet van den berg der verheerlijking. Als Hij toen ten

hemel zou zijn gevaren, zou Hij voor ons niet méér zijn dan een verheerlijkte figuur. Maar de Christus moest lijden en alzóó in Zijn heerlijkheid ingaan. (Luk. 24 : 26) Lukas deelt ons mee in betrekking tot den berg der verheerlijking, dat toen Jezus' aangezicht werd veranderd en Zijn kleeding wit en zeer blinkende werd. Jezus bad; want al zou Hij een oogenblik gezien worden in koninklijke heerlijkheid, aan Zijn komst als Koning moest het lijden voorafgaan. Daarom kwamen er twee mannen, die met Hem spraken: Mozes en Elia; met Hem spraken over Zijn uitgang, dien Hij zou volbrengen te Jeruzalem. (Luk. 9 : 31) Deze uitgang vond plaats op den heuvel Golgotha, waar hij het lijden des doods smaakte. En nu op den berg bij Bethanië, werd Hij, terwijl Hij Zijn handen ophief en Zijn discipelen zegende, in den hemel opgenomen. Hij keerde terug tot God, nadat Hij het groote werk had volbracht, niet alleen als Zoon van God, maar ook als Zoon des menschen. Als zóódanig kreeg Hij alle macht in hemel en op aarde; macht over alle vleesch, om het eeuwige leven te kunnen geven.

De hemelvaart des Heeren, is wel de kroon op het door Hem volbrachte werk. Nedergedaald van den Vader, keerde Hij tot Hem weder, maar als Degene, die door God zou verheerlijkt worden als de Mensch Jezus Christus, die den Vader had geëerd, en voleindigd het werk, dat Hem gegeven was om te doen.

Het kruis is de deur, waardoor elk mensch kan ingaan in het eeuwig, zalig leven. Onze Heiland, die den open hemel is binnengetreden, houdt de deur van den hemel open voor allen, die door Hem willen binnengaan. Van den stervenden Christus zien wij op naar den levenden, die in den hemel is. Wij hebben, nu Hij is opgevaren in den hemel, het bewijs, dat Zijn verlossingswerk door God is erkend en aanvaard. Zijn stem klinkt van uit den hoogen hemel tot zondaars: „Komt tot Mij!”

Een Padvindere-saluut voor onze gasten.

Cliché A.I.D.

En Hij lééft daar voor allen, die met Hem verbonden zijn; Hij is voor hen de Hoogepriester bij God, de Voorpraak bij den Vader!

„Timothéus”

J. N. V.

Stijgt hemelwaart, o Jubelgalmen!
Stijgt, Lof-, en Dank-, en Zegepsalmen!
De macht der zonde ligt geveld!

Ja, aarde, dal van eind'loos treuren!
Thans moogt gij 't hoofd ten Hemel beuren!

Gij zijt geen jammerwoning meer!
Laat d'afgrond, laat zijn slaven

beven!
Wat zoude u nog verschrikking geven?
Het licht, het leven keerde weer!

HET PAASCH-CONGRES TE BANDOENG

Geleid door Kommandant en mevrouw Vlas.

De dag bij het kruis.

EEN ruw houten kruis tegen een achtergrond van paarse bloemen was symboliek op het platform in de Congreszaal aangebracht op Goeden Vrijdag. De zaal was geheel gevuld, meestens met hen, die reeds deel hadden aan het kruis van Christus, doch die in stille overdenking dezen heiligen dag wilden doorbrengen.

Kommandant De Groot was ongesteld en gedwongen rust te houden, zoodat de leiding der bijeenkomsten geheel in handen was der Kommandants Vlas. Mevrouw De Groot mochten wij des morgens met ons hebben.

welke ons getoond werd. Alles, wat wij dien dag hoorden uit den mond onzer leiders, deed ons aan het slot van dezen gewijden Dag nogeens bij het kruis knielen en met het oog op onzen Heiland zingen:

„Zon van mijn ziel, zijt Gij nabij,
Dan is de nacht geen nacht voor mij!
Laat toch geen wolk uit aardse sfeer
Uw aanschijn meer verbergen, Heer!”

Paaschfeest!

PAASCHMORGEN! Nu geen ruw houten kruis, doch een kroon boven witte lelies als symbool van de heerlijkheid van den Koning der koningen, op het platform. Nu geen ontroering

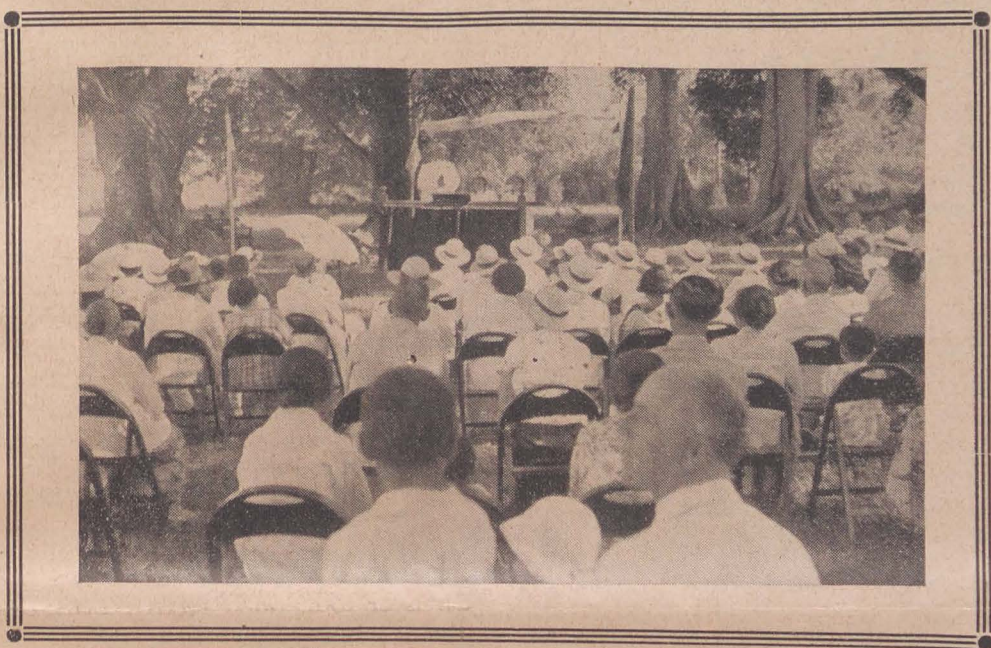
een welkomstlied toe, waarop mevrouw Vlas een bouquet rozen werd overhandigd. Zij beantwoordde deze verrassing met enkele hartelijke woorden en — een keurig gezongen Maleischen solo, waarvoor een spontaan applaus haar belooning was. Een zangkoor zong daarop nog een lied en toen kwam Kommandant Vlas zelf aan het woord, vertaald door Adjudant Palstra. Op bijzonder passende wijze wist hij zich bij zijn gehoor aan te sluiten. Met illustraties uit **hun** leven verluchtte hij zijn toespraak en schilderde zijn hoorders den levenden, noodenden Heiland op zulk een wijze, dat onmiddellijk nadat de uitnodiging gegeven werd, er enkelen opstonden om Hem te zoeken. Dat was een groote vreugde voor al Gods kinderen. Met een opgewekte getuigenissamenkomst werd deze avond besloten.

In Gods schoone natuur mochten wij het Opstandingsfeest besluiten. Toen de demmo's Bandoeng uitreden lag de vlakte in dikken mist, doch hoe hooger wij kwamen hoe lichter het werd, tot we plotseling in het volle stralende

zonlicht reden. Dit gaf te denken: uit de sombere overdenkingen van de lijdensweken had God ons omhoog getrokken in het volle Licht van Zijn liefde en kracht om met de heerlijke zekerheid van een levenden Christus opnieuw den levensweg verder te gaan. Op het prachtige plekje op Berg en Dal noodigden de vlaggen en de schaduw ons tot het feest en toen de Chef-Secretaris de bijeenkomst opende met het eerste lied, waren weinig stoelen onbezet.

Het was een goede morgen. De zang was bezielend en de toespraken van Kommandant en mevrouw Vlas vol van opgewektheid en vreugde over het heerlijke Paaschfeest. De rijkdom, welke in Christus en door Christus voor ons bereid is, de heiligmaking, „zonder welke niemand God kan zien,” werden ons voorgesteld. De groote kennis van het menschelijk hart door den Kommandant in den loop van zijn arbeiden in Gods wijngaard vergaderd, deed hem de juiste woorden kiezen en al te gauw was de eerste bijeenkomst voorbij.

(vervolg pag. 8 kol. 1.)

Kommandant Vlas aan het woord gedurende den Wijdingsdienst op Tjoemboloet.

De Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel en de Hoofdkwartierstaf assisteerden.

De bijeenkomsten, zoowel des morgens als des avonds, kenmerkten zich door een diep ernstig verlangen naar heiliging, hetwelk uitkwam in den zang en het aandachtig luisteren. Terwijl het orgel speelde: „Lieflijk reine oogenblikken, breng ik door aan 's kruises voet”, hebben wij ons in den geest des morgens naar het kruis van Christus begeven en daar zijn wij gebleven, den ganschen dag. Daar heeft God ons gezegend door middel van Zijn gezanten, Commissioner en mevrouw Vlas, die beiden van het beste gaven, dat God aan hen geschonken had.

Mevrouw Vlas sprak in haar solo zoowel als in haar getuigenis over de vreugde, welke zij in haar leven ervaren had door zich te verbinden aan Jezus' kruis. Geen offer, geen last, doch een onuitsprekelijk voorrecht achtte zij het, en dat met ervaring van vele, vele jaren als dienstmaagd des Heeren in het Leger des Heils. De warmte van haar woord, was de sleutel tot menig hart.

Commissioner Vlas stelde ons met het woord van Pilatus: „Ziet den Mensch!” des morgens dadelijk voor den Gekruisigde, dit was zijn tekstwoord aan de hand waarvan hij rijke, soms ook beschuldigende lessen bracht voor hoofd en hart. Diepe ontroering en ook groote blijdschap maakten zich menigmaal van ons meester, als wij den Heiland geschilderd zagen in Zijn verlossende, geweldige macht als Redder der menschen, doch even machtig als wanneer Hij ons geteekend werd als de Zachtmoedige, de Man van Smarten, de Vrede-gevende Heiland.

Des avonds was het vooral de uitgestrekte, doorboorde hand van Jezus,

bij het overdenken van de smart van Christus, doch een jubel „Hij is verzezen!” Met deze enkele woorden zouden wij feitelijk kunnen volstaan om den geest der morgen-bijeenkomst weer te geven. Wederom berustte de leiding bij de Commissioners Vlas en wederom was de zaal gevuld met een groote, aandachtig luisterende schare. De blijdschap had nu echter den boventoon.

Mevrouw Vlas sprak uit haar rijke ervaring als directrice van het Moederhuis in Rotterdam. Zij vertelde hoe menigmaal zij de meisjes, uitgestoot door de wereld, veracht in eigen oogen, erop had mogen wijzen, dat de levende, verzezen Heiland haar eenige Hoop was. Haar woorden maakten diepen indruk, want ze teekenden sober, doch duidelijk Hem, Die macht heeft over zonde en dood. De Kommandant wist Zijn gehoor mee te nemen, trede voor trede vanuit het „modderig slijk der zonde” tot voor den troon van God in alle heerlijkheid en zaligheid van het kindschap Gods, tot dáár, waar Jezus nu is zittende aan de rechterhand des Vaders. De mogelijkheid tot zulk een overwinnend leven, als ons werd voorgesteld, werd opnieuw aan ons geopenbaard. Het was inderdaad een Opstandingsure.

Des avonds was het feest voor het Chineesche korps. 't Was vol in de mooie nieuwe zaal. Vele officieren — en het muziekkorps niet te vergeten — waren meegekomen om de Commissioners te assisteeren in den grooten strijd voor God en zielen. Hartelijk werden de gasten, zoowel als de Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel begroet. Lt.-Kolonel Brouwer opende de bijeenkomst met een Paaschlied, dat hartelijk gezongen werd. Een groepje Chinese meisjes zong den Kommandants

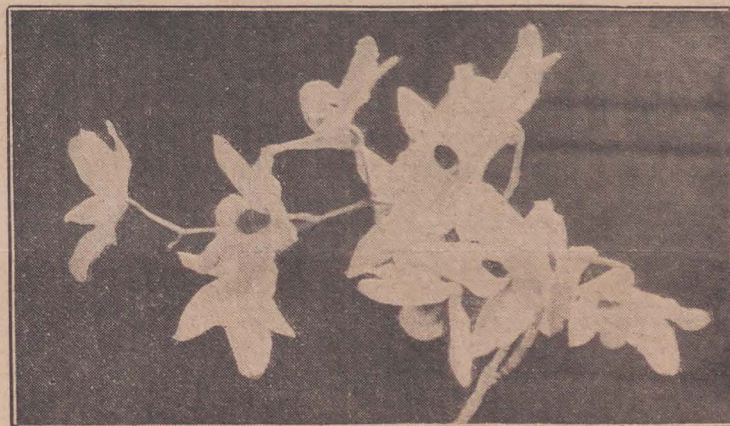
MOEDERS-

DAG

OP

ZONDAG

1 MEI!

OP een der eerste Zondagen in Mei hoopt ook het Leger des Heils in Ned.-Indië den Moedersdag te vieren. Over het gansche land, in elken post en elke inrichting zullen op dien dag bijzondere samenkomsten worden gehouden en zullen de kinderen aangespoord worden moeder bijzondere liefde te bewijzen.

„Waarom toch die „Moedersdag?” hebben sommigen wellicht gevraagd. Met vele woorden zouden wij hierop een antwoord kunnen geven. Veel is er over geschreven, alle eeuwen door zijn schoone gedichten aan „moeder” gewijd. Immers, moeder is vanaf de eerste levensuren degene, die het meest met het kind te maken heeft. Vader moet — zij het gezin rijk of arm — zijn krachten en aandacht den ganschen dag grootendeels concentreren op de winning van het dagelijksch brood. Moeder is het dus aan wie de taak van de opvoeding allereerst is toevertrouwd. Haar zelfopoffering, haar liefde worden tallooze malen per dag op de proef gesteld.

En als het kindervdriet komt, als het zieleleed zijn weg vindt tot het jonge hart, wie kan dan troosten en begrijpen als moeder? Daarom is het ook, dat de oneindige liefde van God vergeleken wordt bij die van een moeder, als Zijn woord ons zegt: „Als een, dien zijne moeder troost, alzoo zal Ik u troosten.” Uit de vele verzen aan „moeder” gewijd, nemen wij een van Geerten Gossaert, dat tot in de ziel ontroert en een diepen blik geeft in de liefde eener moeder.

Verbitterd sprak hij
In 't zadel wendend:
„Vaarwel, o moeder,
Nóóit keer ik weer”
En door de lanen
Zag zij hem gaan, en
sprak geen vervloeking
Maar weende zeer.

Sprak geen vervloeking
Doch bijna blijde
Beval den maagden:
„Laat immermeer
Zijn zetel staan en
De lampen aan
De poort geopend,
De slotbrug neer.”

Maar toen na jaren,
Melaatsche zwerver
Ter poorte klaagde:
„Uw zoon keert weer”
Zag zij hem aan en
Vond geen tranen
Voor zóóveel vreugd geen tranen
[meer!]

Zien wij in deze liefde niet iets weerspiegeld van de groote ontfermende liefde van Christus? O, dat op dezen moedersdag menigeen, die reeds lang ver van huis een eigen bestaan schiep, den „God zijner moeder” mocht aanroepen en bij de gedachtenis aan haar liefde, gelooven in de liefde van Christus! En als wij onze moeder nog hebben laat ons haar op dien dag toonen, dat wij haar liefhebben, zooveel wij kunnen.

B.

ALTAARDIENST OP ZONDAG 8 MEI.

NIEUWS VAN HET FRONT. MOEDERS-LIED.

BANDOENG I.

Kommandant en mevr. De Groot op bezoek.

Officieren en makkers van Bandoeng I achtten het een voorrecht onze leiders voor een Zondag in hun midden te hebben voor het leiden der bijeenkomsten op Zondag 2 April. De Heiligingssamenkomst was een stille, gewijde ure. Geen groote schare was bijeengekomen, doch allen die er waren, kwamen met een verlangend hart en dat maakte elk lied tot een bede — individueel en gezamenlijk. Beide, het gesproken en gezongen woord, in het begin van de samenkomst leidde heen naar het onderwerp door den Kommandant behandeld: **HEILIGMA-KING**. Stap voor stap leidde de spreker zijn toehoorders op den berg des Heeren met rustige, doordachte schreden en de heerlijkheid, de kracht en zegen, die het deel kunnen zijn van Gods volk, werden ons als een zeer begeerenswaardige, ja onmisbare zaak voor oogen gesteld.

Des avonds — stortregen. Een tropische bui, zooals Bandoeng ze zoo goed kent, deed ons geen al te hooge verwachting koesteren van de opkomst, doch ons geloof werd beschaamd. Velen waren opgekomen. Er was ook een bijzonderheid, als tenminste „vaarwel” voor Bandoeng een bijzonderheid genoemd kan worden. Majoor en mevr. Uylings waren n.l. onze gasten voor hun vertrek met buitenlandsch verlof. Beiden gaven een helder, krachtig getuigenis van de liefde Gods in hun leven ondervonden. Het deed ons hart goed naar hen te luisteren. Dan ging zuster Hengst, bij zoovelen welbekend, van ons weg. Als ass. „Zonnestralen”-leidster is zij velen als een echte zonnestraal geweest gedurende de jaren van haar zijn onder ons, eerst als kind van het kinderkuis, later als „onze Rikie” op het Hoofdkwartier. Ook zij sprak enkele woorden van vaarwel. Moge de Heer haar zegenen in haar nieuwen arbeid in ons ziekenhuis te Soerabaja!

De bede door mevrouw De Groot uitgesproken in haar gebed, werd heerlijk beantwoord. Ook dien avond kwam rijke zegen tot ons hart.

„Jezus voor Pilatus” was het onderwerp van den Kommandant. Ernstig schilderde de spreker Pilatus, het volk, den Heiland Zelf. Groote contrasten — wreede werkelijkheid — onpeilbare liefde werden ons voor oogen gesteld en tot slot kwam de eeuwenoude vraag: „Wat zult gij dan doen met Jezus?”. Onder diepe stilte knielden wij neer in den nabidstond. Er was een toewijding, een overgave in het zingen van onze koren, die den zondaar ongetwijfeld diep gegrepen moeten hebben. Gods Geest zij de Naprediker van deze ernstige boodschap!

R.

BATAVIA I.

De Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel onze aanvoorders.

HET was een bijzonder mooie Zondag — zoowel letterlijk als figuurlijk, toen mevrouw en Lt. Kolonel Ridsdel Batavia I bezochten om de bijeenkomsten in ons korps te leiden. Na een week van somber weer — iets wat voor Indië wel heel bijzonder is — kreeg Batavia weer het zonnetje te zien en gelukkig bleef het den heelen dag droog. Het kon dan ook niet anders of men kreeg naast het gewone aantal soldaten en Legervrienden, ook andere makkers en

belangstellenden te zien, zoodat de Chef-Secretaris voor een goed gevulde zaal zijn boodschap mocht brengen.

In den morgendienst liet de Kolonel ons, aan de hand der geschiedenis van een der groote Godsmannen uit den bijbel, zien, hoe wij als Christenen niet de zaligheid kunnen beërven door eigen verdienste, noch door eigen gaven en talenten ons heil kunnen verwerven, doch dat een volkomen overgave aan God en te leven afhankelijk van Hem, ons de kracht zal schenken tot een rein en geheiligd leven van dag tot dag.

In de avond-samenkomst voerde mevrouw Ridsdel het woord en zij bracht ons op haar eigen duidelijke en prettige wijze de boodschap van verlossing. „De noodende, roepende Heiland”, was haar onderwerp. Mevrouw legde er den nadruk op, dat Christus onder alle levensomstandigheden den mensch noodt tot komen. Niet slechts in de stervensure, maar ook als wij staan in de branding des levens zal deze wetenschap een schat van troost en zegen bevatten. Vaak gaat Zijn roepstem den mensch voorbij, doch indien wij stil zijn en ons oor te luisteren leggen, zullen wij die noodende Stemme hooren. De zaak is gehoorzaam te zijn en niet te wachten tot het te laat is.

Zoowel in de ochtend-als avondsamenkomst zongen onze korps-officieren een duet. Enkele makkers hadden gelegenheid een getuigenis te geven.

K.

Luisterend naar de openingsrede van mevr. Tydeman. (Beatrix-Kliniek).

(vervolg van pag. 1.)

Brigadier Stewart, de Secretaresse voor het Vrouwen Maatschappelijk Werk, was de laatste spreekster. Haar taak was de financiële zijde van dezen arbeid te belichten. Zij vertelde, dat er enkele plaatsen beschikbaar waren voor klasse-patiënten en legde bijzonder den nadruk op het feit, dat deze ingericht zijn met het doel eenigszins tegemoet te komen aan de exploitatiekosten van dit ziekenhuis, waar meestens minvermogenden en armen geholpen worden. Geen sprake van concurrentie dus. De Brigadier eindigde met den wensch, dat velen niet alleen lichamelijke, doch ook geestelijke hulp binnen deze kamers zouden mogen ontvangen.

Mevrouw Lt. Kolonel Lebbink droeg daarna den arbeid en allen, die in huize „Beatrix” zullen vertoeven en werken, op in de hoede van God, waarna deze plechtigheid ten einde was.

* * *

Nu kwam echter het on-officieele gedeelte, n.l. de bezichtiging van de Kliniek zelf. De ruimte is verdeeld als volgt:

1	Europ. kraamkamer	met 2 bedden.
1	„ ziekenkamer	„ 6 „
1	Kraamkamer	„ 2 „
1	Kinderkamer	„ 6 „
	voor Chineesche en inheemsche patiënten.	

Toen de Indianen nog de gevreesde doods-vijanden der blanken in Amerika waren, woonde op een nederzetting een heel gelukkig gezin. Op zekeren dag ging de moeder uit om in een dorp vlak in de buurt boodschappen te doen. Toen zij terugkeerde bevreesde het haar, dat haar klein negenjarig dochttertje haar niet, zooals anders, vroolijk tegemoet liep en haar man niet aan de deur stond om haar met een vriendelijken lach te begroeten. Alles scheen somber en doodsch te zijn. Met een kloppend hart en angstig voorgevoel trad zij haar huis binnen. En welk een verschrikkelijk toneel aanschouwde zij daar! Op den grond, badend in bloed, lag haar man, dood, en naast hem haar zoon. Indianen, die op een rooftocht waren, hadden deze vreeselijke daad verricht.

Bijna waanzinnig van verdriet, zocht deze zwaarbeproepte vrouw naar een spoor van haar dochttertje. Maar het was tevergeefs de Indianen hadden het lieve kind meegenomen.

De onzekerheid over het lot van haar levend kind scheen de arme moeder ondragelijker toe dan de dood van haar beide andere geliefden. Welk een leven wachtte haar onder de Indianen!

Tien jaar later trok de regeering tegen de Indianen te velde en overwon ze, zoodat ze ootmoedig om genade smeekten. Onder meer werd hun toen bevolen, alle blanken, die ze op hun talrijke rooftochten ontvoerd hadden, in het Leger der blanken te brengen.

Het bericht omtrent deze aanstaande gebeurtenis bracht de geheele kolonie in spanning, want er waren maar weinig gezinnen, waarvan niet bij de een of andere gelegenheid enkele geliefden weggeroofd waren.

Op den vastgestelden dag verschenen de Indianen met hun gevangenen — vierhonderd in getal. Ouden en jongen, vaders, moeders, broers en zusters en vrienden kwamen en hoopten hun geliefden terug te vinden.

Onder de groote merigte, die vol verwachting uitzag, was ook de moeder, wier kleine dochter ontvoerd was geworden. Zij liep langs de rij van 400 gevangenen, haar hart dreigde te breken, want zij kon niemand vinden, die op haar meisje, dat tien jaar geleden geroofd was, geleek.

In haar smart wong zij zich de handen en riep den officier van het Leger des Heils toe, die daarbij tegenwoordig was; „Ik kan haar niet vinden, ik kan mijn lieve meisje niet vinden.”

„Hebt u dan niets, waaraan uw dochter u herkennen zou?” vroeg de officier.

„Niets”, zei de moeder, „of het zou een lied moeten zijn, dat wij vroeger zoo graag samen zongen.”

„Zing dat lied dan”, raadde de officier haar aan.

Toen ging de moeder voor de lange rij staan en begon het oude lied te zingen, dat zij vele jaren geleden met haar dochttertje in haar huis zoo vaak gezongen had. Nauwelijks had zij het eerste couplet gezongen, of het meisje, nu een flinke jonge vrouw, vloog in de armen van haar moeder en snikte van vreugde.

1 Ziekenkamer met 6 bedden, eveneens voor Chin. en Inh. patiënten.

1 Isolerkamer met 1 bed.

1 Verloskamer, eenvoudig maar doelmatig ingericht.

De garage is ingericht voor Polikliniek en dus afgescheiden van het ziekenhuis te bereiken.

Er is veel licht en lucht en bovenal — alles blinkt van netheid en reinheid, een aanbeveling in zich zelf. De vriendelijke woorden en waardeerende opmerkingen bij dezen rondgang door doktoren en gasten vernomen, waren een bemoediging voor hen, die met zooveel liefde en zorg alles in gereedheid hebben gebracht. Moge God den arbeid van Kapiteine Soeting en haar helpsters zegenen!

R.

P.S. Wij zijn het „Algemeen Indisch Dagblad” hartelijken dank verschuldigd voor de geplaatste clichés en medewerking in dezen.

Wat Beteekent Berouw?

BEROUW sluit het ernstig voornemen in, de zonde na te laten en God te gehoorzamen. De zondaar, die tot hiertoe aan de zonde heeft vastgehouden en God wederstaan heeft, zal, wanneer hij berouw heeft, zijn gedragslijn verleggen en besluiten het tegenovergestelde te gaan doen.

Bij berouw worden verschillende ervaringen doorgemaakt. Al worden deze niet altijd door hem, die Verlossing vindt, opgemerkt, niettemin zullen zij er alle zijn.

Allereerst zal er een diepe overtuiging zijn, dat men tegen God heeft gezondigd; d.w.z. dat men begrijpt, dat de zonde een groot kwaad is, een kwaad, dat God haat, voor den mensch schadelijk is en hem, den schuldige, aan den toorn van God blootstelt.

Oprecht berouw sluit diep leedwezen over de zonde in. Wanneer een mensch berouw heeft, zal hij het zeer betreuren, de zonde bedreven te hebben en dat niet slechts om de ellende, die hij er door over anderen en zich zelf gebracht heeft en het gevaar, waaraan zij hem heeft blootgesteld, maar omdat de zonde op zich zelf zoo iets slechts is.

Oprecht berouw sluit schadeloosstelling in. Wanneer iemand ziet, dat zijn zonden een ander in zijn omgeving schade hebben berokkend, dat hij door zijn gedrag iemand slecht heeft behandeld of benadeeld, dan zal hij zijn best doen dit goed te maken, voor zoover als dit in zijn vermogen ligt.

Oprecht berouw wil altijd de zonde verwerpen, de zonde opgeven. Het is niet voldoende, dat een mensch inziet, dat zijn wegen in het verleden slechte wegen geweest zijn; hij moet die wegen verlaten. De valschaard moet zijn liegen opgeven; de

oneerlijke mensch moet de oneerlijkheid uit zijn leven wegdoen; de dronkaard moet van den drank, die hem op den dwaalweg leidt, afblijven; de drankverkooper moet ophouden zijn waar, die het lichaam en de ziel der menschen verwoest, te verkoopen. Niemand kan zeggen, dat zijn zonden hem berouwen, als hij niet dadelijk besluit, om met Gods hulp zulke slechte dingen niet meer te doen en als hij niet werkelijk het kwaad opgeeft, voor zoover dit in zijn macht ligt.

Oprecht berouw sluit tevens belijdenis van zonde in.

Hij, die waarachtig berouw heeft, zal zijn zonden tegenover God bekennen. Hij zal zonder eenige terughouding belijden, dat hij een schuldig zondaar is en dat hij Zijn eeuwig misnoegen verdiend heeft.

Hij zal ook tegenover de menschen belijden, waarin hij ten opzichte van hen gezondigd heeft. De man tegenerover zijn vrouw; de kinderen zullen tot hun ouders gaan; de minderen zullen tegenover hun meerderen hun fouten belijden; en evenzoo zullen de meerderen tegenover hun minderen het aan hen bedreven kwaad bekennen. Terzelfder tijd zullen zij vergiffenis vragen en openlijk erkennen, dat zij bij God redding zoeken of hebben gevonden.

Oprecht berouw sluit het verlangen naar vergeving in. Het is dit verlangen, dat den zondaar tot berouw drijft.

Oprecht berouw sluit altijd onderwerping aan God in; dat beteekent, dat de geheele mensch uit vrijen wil, naar ziel en lichaam, zich aan Gods wil onderwerpt en dien wil wenscht te doen.

**OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN**
NATIONAAL HOOFDKWARTIER.
Bevorderingen:

Tot Luitenant
Kadet-Luitenant A. Kalangi*
Overplaatsingen:
Kapitein T. Saetre*, naar Boegangan.
J. W. DE GROOT
Territoriaal Kommandant.
Bandoeng, 23 April 1938.

Bevorderd tot Heerlijkheid:
Majoor Toivo Poutiainen, op 28-8-1922 in Finland in opleiding gekomen, te Semarang, op 29 Maart 1938.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.
DE GENERAAL.

De groote Jeugdbijeenkomst, welke wij de vorige maand noemden en die gehouden zou worden door Generaal Evangeline Booth in de Clapton Congress Hall in Londen, is een groot succes geworden; meer dan 2000 jonge menschen waren bijeengekomen. Onze Leidster was van begin tot einde bezielde en geïnspireerd door deze machtige schare, die intens luisterde en spontaan reageerde op elke wending in de toespraak van de Generaal.

Verschillende groote bijeenkomsten en belangrijke lezingen staan nog op het programma voor deze maand.

NEDERLAND.
Op Maandag 25 Mei zal in het Concertgebouw te Amsterdam de Uitzending der Kadetten plaatshebben. De loopende cursus is de grootste, welke in Nederland nog ooit in opleiding geweest is en deze Uitzendingsdienst belooft een belangrijke gebeurtenis te worden.

Ned.-Indië heeft ook groot belang bij deze uitzending, aangezien Commissioner Vlas ons een 14tal officieren voor het Zendingsveld beloofde. Enkelen hiervan zullen ook tot de nieuwe bevorderde Kadet-officieren behoren.

WITTE DONDERDAG IN SOEKAMISKIN.

Een samenkomst als gehouden aan den vooravond van den Goeden Vrijdag in Soekamiskin, verdient voorzeker vermelding.

Van de aanwezigheid der officieren-muzikanten op Bandoeng voor het Paaschcongres, was gebruik gemaakt om hen mee te nemen en zij hebben door hun spel ongetwijfeld veel bijgedragen tot het welslagen van deze meeting.

De tegenwoordigheid van den Directeur en ook van den Inspecteur werd zeer gewaardeerd.

De leiding der samenkomst berustte bij den voorzitter, Majoor Roëd, die, als altijd, op veler verzoek een solo moest zingen.

Kapitein Gladpootjes behandelde het bijbelwoord en voerde ons daarin mede naar Golgotha en eindigde met de dringende vraag, wat die heuvel en meer in het bijzonder het middelste kruis ons had te zeggen.

Aan zijn uitnodiging tot de zeer groote schare om het Kruis van Christus als Kruis der Verzoening aan te nemen, werd door een 7-tal mannen gevolg gegeven en het is onze bede, dat God hen moge helpen en bewaren.

Z. B.

**AANTEEKENINGEN
VAN DEN CHEF-SECRETARIS**

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

MEI 1938.

„Wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den geest, die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn.”

1 Kor. 2 : 12.

De Kommandants.

Kommandant en mevrouw De Groot zijn naar Batavia gereisd om Kommandant en mevrouw Vlas in Priok te gaan begroeten. De laatsten ontvingen een warm welkom, ook van de officieren en makkers van Batavia. De Kommandants reisden per boottrein door naar Bandoeng, en vonden daar den H. K. staf en alle andere Bandoengsche officieren op het perron verzameld; na aankomst werden toespraken gehouden en groeten gewisseld. Des avonds had een Welkomst-samenkomst plaats in de groote zaal van het Olcottpark te Bandoeng.

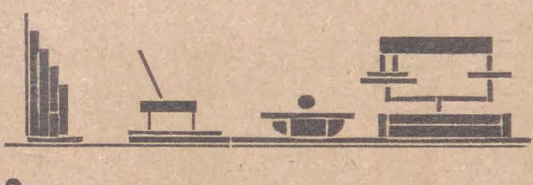
Terwijl ik deze nootjes neerschrijf, zijn wij midden in onze Paasch-Conferentie te Bandoeng. Kommandant De Groot gevoelt zich minder goed, zoodat de dokter hem verboden heeft momenteel aan eenige openbare samenkomst deel te nemen. Wij zijn er zeker van, dat alle makkers en vrienden Kommandant en mevrouw De Groot in het gebed zullen gedenken. Wij hopen, dat de Kommandant spoedig zijn gezondheid zal weervinden.

De Financiël-Secretaris.

Lt. Kolonel en mevrouw Lebbink maken de laatste voorbereidselen voor hun Europeesch verlof. Zij vertrekken met hun dochter per m.s. „Baloeran” op 27 April. Wij wenschen hun een goede reis, en hopen, dat zij hun zoons, die in Holland verblijf houden, en ook hun verdere familie in welstand mogen aantreffen. Wij denken met waardeering aan de vele jaren van dienst, die zij aan dit land hebben gegeven, en wij hopen hen straks weer te zien, als zij een nieuwe periode aanvangen.

Versterkingen.

Kapitein en mevrouw Saetre van Noorwegen zijn aangekomen, opgewekt en vol goeden moed. Hun eerste taak zal natuurlijk zijn het leeren van de talen. Wij roepen hun een hartelijk welkom toe, en wij hopen, dat

zij zich spoedig thuis zullen gevoelen in Boegangan, waar de Kommandant hen heeft aangesteld. Wij zijn er zeker van, dat mevrouw Poutiainen en de andere officieren hen met open armen zullen ontvangen, en hen in het bijzonder zullen helpen gedurende de eerste moeilijke dagen.

Naar Europa.

Majoor Whur en Adjudante Pantea maken zich gereed om op 18 Mei met het m.s. „Sibajak” naar Europa te vertrekken. Wij wenschen haar een goede reis en behouden aankomst, en hopen, dat het verlof haar veel goed zal doen. Majoor Kyle heeft toestemming ontvangen om haar jaarlijksch verlof door te brengen bij haar zuster en zwager in Colombo, Kolonel en mevrouw Bowyer, en reist zoover met Majoor Whur en Adjudante Pantea mee. Ook haar wenschen we een gezegenden tijd.

Terug van verlof.

Wij verwachten Adjudant en mevrouw Ramaker op 28 April met het m.s. Chr. Huygens” in Ned.-Indië terug. Zij hadden de vreugde enkele maanden temidden van hun familieleden te zijn. Bovendien hebben zij de gelegenheid aangegrepen, om in verschillende korpsen in Holland samenkomsten te leiden.

Majoor en mevrouw Gerth hopen wij op 5 Mei weer te verwelkomen, en Majoor en mevrouw Wikdal op 26 Mei. Ook zij hebben veel genoten tijdens hun verlof, en keeren gesterkt naar ziel en lichaam weer in ons midden terug. Wij roepen hun allen hartelijk welkom toe! Mogen zij een gezegende en nuttige periode van dienst tegemoet gaan!

Deelneming.

Wij ontvingen tot ons leedwezen bericht, dat de moeder van Kapiteine Rufener, mevrouw Brigadier Rufener, in Zwitserland is heengegaan. Hoewel dit bericht voor de Kapiteine niet geheel onverwachts is gekomen, is het toch een zware slag voor haar. Moge de Heer haar sterken en troosten, en evenzoo haar vader, den Brigadier!

Onze Legerfamilie.

Brigadier Woodward meldde ons, dat er in het gezin van de Luitenanten Manorek een dochttertje is geboren. Moge de Heer de kleine doen opgroeien tot Zijn eer!

Bevorderd tot Heerlijkheid.

Met diep leedwezen maken wij melding van het heengaan van onzen trouwen strijdmakker, Majoor T. Poutiainen. De Majoor was sinds enkele weken ernstig ziek, en hoewel wij allen hoopten en baden, dat de Majoor weer herstellen mocht, heeft de Heer het anders beschikt, en hem „Thuis” gehaald. Mevrouw De Groot en schrijver dezer aantekeningen reisden na ontvangst der tijding dadelijk naar Semarang voor het leiden van de begrafenis. De belangstelling was zeer groot, en talrijke scharen waren aanwezig bij den Uitvaartdienst en den dienst op het kerkhof. Majoor Poutiainen heeft zich in al zijn aanstellingen doen kennen als iemand, waarop men rekenen kon, en heeft steeds zijn arbeid voor den Heer met toewijding en getrouwheid verricht. Wij kunnen niet anders dan dankbaar zijn voor zijn leven. Wij denken in het bijzonder aan mevrouw Poutiainen, voor wie dit heengaan een zwaar verlies beteekent. Ondanks haar verdriet heeft zij dapper de verantwoordelijkheid voor de Kolonie gedragen. Wij bidde voor haar, en ongetwijfeld doen vele anderen dit met ons.

Paasch-Conferentie.

Verschillende officieren zijn naar Bandoeng gekomen om de bijzondere samenkomsten bij te wonen, o.a. mevrouw Majoor Midtbö van de Leprozerie Koendoer (Zuid-Sumatra) en Kapiteine Riemersma van Medan. Ook van de posten op Java zijn ze gekomen, enkelen zelfs van Soerabaja en Malang. Ongetwijfeld zullen de makkers en vrienden in Semarang en Soerabaja uitzien naar de samenkomsten, die de Kommandants Vlas daar zullen leiden. In Semarang wordt een grootsche Jongelieden-Dag georganiseerd. Mogen wij allen een rijken zegen ontvangen door middel van deze samenkomsten, en mogen wij zielen zien komen tot den Heer!

De Divisie-Officieren.

Wij ontvingen bericht van Brigadier Woodward, en evenzoo van de Brigadiers Brandt en Loois, dat zij een warm welkom hebben ontvangen van de Officieren en Heilssoldaten in hun nieuwe Divisie. Moge de Heer hen tot zegen stellen voor allen, met wie zij in aanraking komen. Wij zien uit naar verder nieuws!

De Zelfverloochenings-Aanvraag.

Van de volgende plaatsen ontvingen wij reeds bericht, dat het Doelwit bereikt is: Blitar, Siantar, Garoet en Padang. Dat was inderdaad goed nieuws en wij hopen, dat vele andere posten spoedig zullen volgen!

Kommandant en mevrouw Vlas nemen deze gelegenheid te baat om allen, die hen per brief of op andere wijze een welkom bereid hebben in Ned. Indië, recht hartelijk te danken, aangezien het hen niet mogelijk is allen persoonlijk te schrijven.

**Heeft U
Uw Gift**

voor de
**JAARLIJKSCHE
KOLLEKTE**

reeds
gegeven?

ZELFVERLOOCHENING.

U-zelf wilt gij verloochenen? Goed!
Dat is een edel streven;
’t Is de eierzucht van een vroom
gemoed,
Voor and’ren slechts te leven.

Doch wie zichzelf verlooch’nen wil,
In woorden en in werken,
Hij doe het vroolijk, needrig, stil,
En laat zijn strijd niet merken.

Want weet, als in uw somb’ren blik,
In uw mistroostig wezen
De leus: „Mijzelf verloochen ik!”
Voor ieder staat te lezen.....

Dan is uw offer goed noch groot,
En zal geen hart verrukken;
Wat meer dan goud kon zijn, — als
lood
Zal ’t op uw naaste drukken.

Dan rooft ge uw liefdewerk zijn kroon,
Zijn lieflijkheid, zijn waarde;
Dan rooft ge uw eigen ziel haar loon,
Omdat gij ’t vraagt van de aarde.

Dan wekt ge liefde noch ontzag,
Maar weezin, medelijden;
De kunst is: met een milden lach,
Als streedt ge niet — te strijden!
De Génestet.

**KOMMANDANT EN MEVROUW VLAS
ZULLEN BEZOEKEN:**

Zondag	1 Mei	SOERABAJA I v.m. 9.30 uur. SOERABAJA II en III, n.m. 7.— uur.
Maandag	2 „	Lezing — in het Tehuis voor Zee- en Landmacht.
Dinsdag	3 „	Officierssamenkomsten.
Woensdag	4 „	DJOKJA.
Dinsdag	10 „	BATAVIA. 7.— n.m. Afscheidssamenkomst I. E. V. clubgebouw.

TOORTSDRAGERS

Zoals onze jongens en meisjes weten, heeft Generaal Evangeline Booth besloten, dat gedurende 1938 een bijzondere poging zal gedaan worden om de jeugd te bereiken en te helpen het rechte pad door dit leven te bewandelen. Dit is een poging, waarin allen, jeugdwerkers zoowel als onze jonge menschen zelf, moeten meehelpen. Als de Heer Jezus het licht in ons hart ontstoken heeft, moeten wij dit licht uitdragen tot anderen, die den goeden weg nog niet gevonden hebben. Daarom krijgen allen, die mee-arbeiden in deze poging den naam van TOORTSDRAGERS. Als ons maandelijksch verhaal voor de jeugd, geven wij daarom ditmaal de geschiedenis van een klein dapper meisje, dat in werkelijkheid een Toortsdraagster was.

* * *

Betty MacGregor (het gebeurde in Schotland) was bezig haar moeder te helpen in de keuken. Het huisje, waarin zij woonde lag eenzaam in de bergen, ver van andere huizen verwijderd, doch dichtbij de spoorlijn.

„Luister, moeder, wat is dat?” riep Betty opeens, toen een dof rommelend geluid haar oor trof.

„Het zijn zeker de mannen, die met hun wagens van de mijnen komen”, antwoordde moeder.

Maar Betty stond stil, luisterend met gespannen aandacht.

„Kom kind”, zei moeder, „het wordt reeds donker. Dadelijk komen vader en de jongens. Je moet mij helpen.”

Ditmaal echter was Betty niet gehoorzaam. Zij vloog de deur uit, de steilte af naar beneden, de richting uit naar den spoorweg. Er was niets bijzonders te zien. Zij liep echter zo vlug zij kon naar de kromming van den weg en daar — slechts enkele meters van

haar verwijderd, lagen groote rotsblokken. Eenige oogenblikken tevoren waren ze losgeraakt van de berghelling en dit geluid had Betty's oor getroffen, terwijl zij in de keuken bezig was.

„Wat kan ik doen?” vroeg Betty zich angstig af. „De steenblokken zijn te groot en er zijn er te veel om ze alleen en op tijd te verplaatsen, voordat de exprestrein uit het Oosten voorbijkomt.”

Plotseling keerde zij zich echter om en zoo vlug als haar voeten haar wilden dragen, liep zij den heuvel op, terug naar huis. Vlak bij haar woning nam ze een stevigen, dikken dennetak op, overdekt met hars en zoodra zij binnen kwam, riep ze: „Moeder, vlug de oliekan!” Zonder uitleg te geven van wat zij ging doen, goot ze de olie over het eene eind van den tak, en, zooals zij vaak haar vader had zien doen, stak ze daarop dit doordrenkte gedeelte in het open haardvuur. Met deze brandende toorts gewapend holde zij terug in de richting, vanwaar binnen enkele minuten de exprestrein zou komen aandonderen.

„Wat kan dat toch zijn voor een vuur daar op de lijn?” vroeg de eerste machinist aan zijn kameraad. „Het lijkt ook of er een mensch staat. Maar wat het ook is, het beteekent onraad”, en met een krachtigen greep werden de remmen aangezet en na enkele oogenblikken kwam de trein met een schok tot stilstand.

Van alle kanten kwamen de reizigers uit den trein met verschrikte gezichten en de vraag: „Wat is er aan de hand?” „Dat zal ik u gauw vertellen”, zei de machinist, dit dappere meisje heeft ons gewaarschuwd, dat ginds bij de kromming van den weg een soort van aardschuiving heeft plaatsgehadt en de weg versperd is door groote rotsblokken.

Had zij dit niet gedaan, dan was de trein zeker ontspoord en de ramp niet te overzien. U hebt aan haar de redding van uw leven te danken.”

Betty stond daar beduusd en verlegen. In haar eenzaam huisje was zij niet gewend zooveel menschen te zien. De dames omhelsden haar met tranen in de oogen en de heeren wilden haar allen de hand drukken. Een hunner ging rond, terwijl de brokken werden weggesjouwd en toen alles gereed was, werd Betty een dikke bundel bankbiljetten overhandigd als dank voor wat zij deed.

„Maar wat ik gedaan heb, is niet zooveel geld waard”, zei Betty. „Veel meer dan dat, meisje”, zei de machinist met bewogen stem. Van dit geld kon Betty later de school in de stad bezoeken, wat haar ouders niet voor haar zouden hebben kunnen betalen.

* * *

Het verhaal van dit dappere Schotsche meisje toont ons, wat onze taak als Toortsdragers is: De jongens en meisjes waar-schuwen, dat er gevaar is in deze wereld. We moeten allen ons deel doen hen met Christus in aanraking te brengen en mogen hierbij gebruik maken van de middelen van onzen tijd, n.l. door sport en spel hen te trekken tot hen, die hun den goeden weg kunnen wijzen.

Heft hoog de toorts der naastenliefde,

Dat zij de aard verlicht;

Wondere glans en gloed verspreidend,

Waarvoor al het duister zwicht!

Eert uwen Schepper, hebt uw naaste

Lief aan Uzelf gelijk.

Die gulden levensregel,

Maakt het jonge leven schoon en rijk.

WIE WIL EEN TOORTSDRAGER ZIJN?

(Vervolg van pag. 5).

Voor ontspanning was ook gezorgd en de Kapiteins Gladpootjes met hun helpers in de Cantine hadden het druk. Overall zag men oude vrienden en kennissen elkaar begroeten. Toen werd weer het appèl geblazen en zetten wij ons voor de laatste bijeenkomst. Deze stond onder leiding van Lt. Kolonel Ridsdel en was gewijd aan muziek en zang. Elke groep afzonderlijk gaf van het beste. Het lied van de kinderen van het kinderkuis willen wij hierbij vooral noemen. Lt. Kolonel Lebbink en Adjudant Palstra kregen gelegenheid een woord te spreken, terwijl Commissioner Vlas met een krachtig, blijmoedig woord dezen morgen tot een einde bracht.

Met een enkel woord zouden wij nog willen zeggen, hoe in alle bijeenkomsten het officieren-muziekkorps een groote hulp was bij de begeleiding van het zingen en het zuster-koor en de duetten zegen brachten door de mooie liederen, die ten gehore gebracht werden. Het Paascongres is nu verder gewijd aan besloten officiers-samenkomsten, doch zal een gezegende herinnering blijven voor de toekomst.

B.

NS HANDELSDEPARTEMENT

JAVASTRAAT 16 — BANDOENG — JAVA.

Pas ontvangen

Spreuken met sierletters, om in te lijsten 50 cent
24 1/2 × 34 1/2

TEKSTEN

20 × 27 met bloemenmotieven 40 cent

LEESTEKEN

met kaars; open Bijbel; Bijbel en gevouwen handen; duif in spelonk 8 cent

ANSICHTEN

met idem voorstellingen 10 cent

COPPING

Bijbelsche platen 16 × 25 1/2 per dozijn f 1.—

Heils- en Strijdzangen voor samenkomsten en huiselijken kring
jaarabonnement voor 1938 „ 1.50

FILIALEN: LEGER DES HEILS, Kramat 18 Batavia-C.
LEGER DES HEILS, Embong Malang 61-67, Soerabaja.
LEGER DES HEILS, Klodjen Kidoel, Malang.

VOOR MOEDER.

Hij was maar een kleine dreumes van een jongen, vuil en in lompen gehuld en hij zat een oogenblik bij de stadsspeelplaats te kijken naar een balspel tusschen twee groepen jongens uit zijn buurt. Het kleine ventje, dat op den grond zat, trok de aandacht van enkele vreemdelingen en een van hen reikte hem een sappige, gele peer toe.

De oogen van den jongen schitterden, maar dat was ook zijn eenige dank, toen hij zich omkeerde om te zien, waar die gift vandaan kwam; toen wendde hij het gelaat weer af, te verlegen of te verwonderd om een woord te zeggen.

Maar van dat oogenblik af was zijn aandacht verdeeld tusschen het spel en zijn nieuwe schat.

Hij bevoelde de peer; hij keek er naar;

en ten laatste, als om zich te vergewissen, dat ze even heerlijk was, als ze er uitzag, bracht hij de vrucht aan zijn mond en beet er heel voorzichtig een klein stukje uit.

Toen borg hij met een diepen zucht van voldoening, de peer veilig in zijn vuile blouse.

„Waarom eet je de peer niet op?” vroeg een van zijn kennissen, die er bij stond.

„Opeten? Ik alleen? Moet ik dan niks voor moeder bewaren?”

De toon, waarop dit gezegd werd, het midden houdend tusschen gebelgdheid en trouw, maakte verder spreken onnoodig.

Wat den kleinen dreumes ook ontbrak — en 't scheen wel, of hij op niets aanspraak kon maken — hij had een mooie les geleerd. Hij had een ander liever dan zichzelf en kende de vreugde van iets op te offeren.

Voor de kleuters.

DE TWEE VENSTERTJES.

Waar zijn ze?

Er zijn twee kleine venstertjes
In 't huis, elk van één ruit;
Daar kijkt de heele wereld in,
De heele wereld uit.

Een vlugge schilder zit er voor

En teekent heel getrouw

Elk ding, zooals het wezen moet:

Wit, zwart, rood, groen of blauw.

't Een maakt hij hoekig, 't ander rond,

Al naar den vorm, dien 't heeft;

Niet een, die al de kleuren kent

En vormen, die hij geeft.

Ook wat de huisheer denkt en ziet,

Daar maakt hij melding van,

Zoodat een ieder, die maar wil,

Het duid'lijk lezen kan.

En is de huisheer blij van zin

Of kwelt hem smart of pijn,

Dan glinst'ren in die venstertjes

Vaak parels, schoon en rein.

Is 't zonnig weer, is 't goede tijd,

Dan zijn ze licht en klaar;

Maar als het regent, stormt en sneeuwt,

Dan staan ze droef en naar.

Een gaat de huisheer eens ter rust,

Dan gaat ook uit het licht;

De beide ruiten breken stuk,

De blinden vallen dicht.

J. J. A. Gouverneur.

MOEDERSDAG OP ZONDAG 1 MEI